

Molitvena osmina za jedinstvo kršćana (6. dan, 23. siječnja)

Šest meditacija za molitvenu osminu za jedinstvo kršćana (23. siječnja). Teme: Krist je želio na apostolima utemeljiti Crkvu; svi su kršćani pozvani biti apostoli; apostolat ad fidem i ad gentes.

16.01.2020.

6. dan, 23. siječnja

► *Krist je želio na apostolima utemeljiti Crkvu.*

► *Svi su kršćani pozvani biti apostoli.*

► *Apostolat ad fidem i ad gentes.*

KNJIGA Djela apostolska, nakon što je na učenike okupljene u Jeruzalemu navijestila dolazak Duha Svetoga u obliku vatrenih jezika, bilježi karakteristiku koju su rani kršćani dijelili: „Bijahu postojani u nauku apostolskom“ (Dj 2,42). Danas u svojoj molitvi razmatramo posljednje svojstvo Crkve: njezino apostolstvo.

Sveti Josemaria ističe da „širenje Evandjelja u Palestini ne nastaje osobnom inicijativom nekolicine gorljivih. Što su mogli učiniti apostoli? U svoje vrijeme nisu ništa rekli; nisu bili ni bogati, ni poznati, niti su bili junaci. Isus stavlja na pleća ove šake učenika ogroman, božanski zadatak. „Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane te vam Otac dadne što ga god zaištete u moje ime“ (Iv 15, 16).“

Kroz dvije tisuće godina povijesti u Crkvi se čuva apostolsko naslijeđe. Biskupi - izjavljuje Tridentski sabor – se nalaze na mjestu apostola i postavljeni su, kao i sam apostol (Pavao), Duhom Svetim da upravljaju Crkvom Božjom (*Dj 20:28*) [1]. Sveti Pavao također, pišući onima iz Efeza, ljudima koji su štovali bogove izrađene svojim rukama, podsjeća ih da, kršteni u ime Kristovo, „više niste tuđinci ni pridošlice, nego sugrađani ste svetih i ukućani Božji“ (*Ef 2,19*).

Mi se, kao i prvi kršćani, oslanjamo na taj isti temelj. Kroz apostolsko naslijeđe tijekom vremena se održava sigurnost neprekidnog rada za Boga, osluškujući poslanje samog Isusa Krista: „Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode“ (*Mt 28,19*). Povrh toga, to je način da sačuvamo i sa sigurnošću prenosimo riječi koje su čule i sami apostoli: „Uzorom neka ti budu zdrave riječi koje si od mene čuo“ (*2. Tim 1,13*).

Danas se možemo zahvaliti
Gospodinu na apostolskom poslanju
Crkve i moliti se da se svi kršćani
okupe - zahvaljujući svom
božanskom podrijetlu - u jedinom
narodu Božjem.

„UVIJEK kada čitamo Djela
apostolska – kaže sveti Josemaria –
ostanemo zatečeni hrabrošću
apostola, njihovom požrtvovnom
radosti i pouzdanjem koje su imali u
vlastito poslanje. Ne traže mnoštvo.
Iako mnoštvo dolazi, oni se obraćaju
svakoj duši ponaosob, svakom
čovjeku, jednom po jednom: Filip
Etiopljaninu (usp. *Dj* 8,26-40); Petar
centurionu Korneliju (usp. *Dj*
10,1-48); Pavao Sergiju Pavlu (usp. *Dj*
13,6-12) »[2]. Da bismo razumjeli
apostolsko poslanje Crkve, potrebno
je sudjelovati u tom žaru prvih
učenika koji su radili sa sviješću da
su u Kristu otkrili najvažnije u svom
životu. Sveti Pavao to izražava
gorljivim riječima: „štoviše, čak sve

gubitkom smatram zbog onoga najizvrsnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mojega, radi kojega sve izgubih i otpadom smatram: da Krista steknem“ (*Fil* 3,8).

Papa Franjo naglašava da „biti učenikom znači biti trajno raspoložen za prenošenje Isusove ljubavi drugima i to spontano, bilo gdje: na ulici, na trgu, na poslu, na cesti. U ovom propovijedanju, uvijek s poštovanjem i ljubavi, prvi trenutak je osobni dijalog, gdje druga osoba izražava i dijeli svoje radosti, nade, brige za svoje najmilije i toliko stvari koje ispunjavaju srce“ [3]. Svaki kršćanin, na mjestu gdje se nalazi, predstavlja prisutnost Crkve koja želi širiti svoju radost i svoju svjetlost u svijetu. Sudjelovanje u prenošenju Evanđelja ujedinjuje nas u prvi zadatak; čini da iskusimo apostolsku zadaću Crkve koja se

temelji na riječima i životu Isusa Krista.

Sveti Josemaría upozorava da su apostoli uvijek održavali tu misionarsku gorljivost jer su „naučili od Učitelja. Sjetite se one prispodobe o radnicima koji su čekali posao, usred seoskog trga. Kad je došao vlasnik vinograda, otkrio je mnogo radnika bez posla. „Zašto ovdje stojite vazdan besposleni?“ Kažu mu: „Jer nas nitko ne najmi.“ (Mt 20,6-7). To se neće dogoditi u životu kršćanina; oko njega ne smije biti nikoga tko bi mogao reći da nije čuo za Krista jer mu to nitko nije navijestio“ [4]. Biti kršćanin apostol nije zadatak ograničen na određeno vrijeme niti aktivnost rezervirana samo za određene situacije: kršćanin je uvijek apostol [5].

OVAJ OSJEĆAJ zadaće, nastale samim krštenjem, obilježje je rada za duše kojeg sveti Josemaria potiče od

početka. Zato je dugi niz godina govorio da "Djelo kao predodređeno preuzima apostolat *ad fidem* (...) i usmjerava svoje brige *ad gentes*", odnosno svima onima koji još nisu spoznali da svoju utjehu pronalaze u Kristu. „Znate dobro - rekao nam je drugom prilikom - otvorenost pogleda, milosrđe koje smo uvijek pokazivali onima koji ne dijele našu vjeru, s onima koji nisu u Jednoj, Svetoj, Katoličkoj, Apostolskoj, Rimskoj Crkvi. Te smo duše od početka imali kao prijatelje i isto toliko puta kao suradnike u našem apostolskom radu“ [6].

Želja da se otvore svim ljudima bila je oduvijek u životu prvih kršćana. Polazeći od Jeruzalema, oni su se proširili na sve poznate kulture, narode i jezike slijedeći zadaću koji je Isus Krist dao svojim učenicima: „Idite i učite" (*Mt 28,19*). „Na taj su način stoljećima mnoge duše dostigle punoću vjere - rekao je sveti

Josemaria - ovim sjajnim putem dobročinstva. Zahvalite Bogu i zamolite ga za snagu i poniznost da nikad ne ometate djelovanje milosti, da uvijek budete njegovi dobri instrumenti. Ponavljam: nikada ne prosuđujte nepromišljeno, budite dobri prijatelji svima, poštujujte slobodu drugih i slobodu milosti; i istodobno ispovijedajte svoju vjeru djelima i riječima“ [7].

Našim iskrenim prijateljstvom otvorenim za sve, „ne postoji vrijeme provedeno zajedno, a koje nije apostolat: sve je prijateljstvo i sve je apostolat, prožimaju se“ [8].

Pouzdajući se u zagovor apostola želimo, kao i prvi kršćani, ustrajati u svom nauku i u svojoj čežnji da približimo Kristovo prijateljstvo onima oko nas. Molimo Mariju, Kraljicu apostola, da nam pomogne zahvaliti i cijeniti, uvijek na novi način, apostolsko poslanje Crkve i ujedno zapali naša srca Kristovom

vatrom: „*Fac ut ardeat cor meum in amando Christum Deum*“ [9].

[1] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[2] *Ibid.*

[3] Franjo, *Evangelii gaudium*, n. 128.

[4] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[5] Usp. Fernando Ocáriz, *Pismo*, 14-II-2017, n. 9.

[6] Sveti Josemaría, *Instrucción, svibanj-1935 / 14-IX-1950*, n. 146.

[7] Sveti Josemaría, *Pismo 24-X-1965*, nn. 56 y 62.

[8] Fernando Ocáriz, *Pismo*, 14-II-2017, n. 19.

[9] *Himna Stabat Mater.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/molitvena-osmina-za-
jedinstvo-krscana-6-dan-23-sijecnja/](https://opusdei.org/hr-hr/article/molitvena-osmina-za-jedinstvo-krscana-6-dan-23-sijecnja/)
(27.03.2025.)